

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

w sprawie z wniosku Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w H.
z udziałem M. N.
o przyjęcie do domu pomocy społecznej,
na posiedzeniu niejawnym 22 lutego 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w Białymstoku
z 7 lipca 2022 r., sygn. akt II Ca 206/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje adw. P. B. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Białymstoku koszty nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym wysokości 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) zł.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 7 lipca 2022 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku utrzymał w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Białymstoku z 14 grudnia 2021 r. o umieszczeniu uczestnika w domu pomocy społecznej bez jego zgody.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność, gdyż zaskarżone orzeczenie rażąco narusza art. 39 ust. 3 i art. 3 pkt 4 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego (u.o.z.p.) poprzez brak ustalenia, czy uczestnik ze względu na swój stan psychiczny był zdolny do wyrażenia zgody na umieszczenie w domu pomocy społecznej.

Sąd Najwyższy w wyroku z 19 czerwca 2013 r. I CSK 156/13 (lex nr 1365587) wyjaśnił, że zagrożenie dla życia osoby wymienionej w art. 38 u.o.z.p., uzasadniające złożenie wniosku, o którym mowa w art. 39 ust. 1 tej ustawy, może wynikać z bezdomności tej osoby i jej choroby, wymagającej stałej pomocy w codziennym funkcjonowaniu oraz stałego nadzoru w zakresie leczenia farmakologicznego.

Przepisy art. 39 ust. 1 oraz ust. 3 stanowią odrębne podstawy umieszczenia osoby w domu pomocy społecznej bez jej zgody. Tymczasem wniosek skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania koncentruje się na zarzucie braku ustalenia przesłanek zastosowania art. 39 ust. 3 u.o.z.p., podczas, gdy podstawą przymusowego umieszczenia uczestnika w domu pomocy społecznej był art. 39 ust. 1, którego podstawą jest „brak opieki zagrażający życiu tej osoby”. Wbrew wywodom skargi kasacyjnej, jak już wcześniej wskazano, przepisy art. 39 ust. 1 oraz ust. 3 stanowią autonomiczne, niezależne od siebie podstawy umieszczenia osoby w domu pomocy społecznej bez jej zgody. Zastosowanie art. 39 ust. 1 u.o.z.p. przez Sąd okręgowy było prawidłowe.

Na podstawie art. 29 ust. 1 Prawa o adwokaturze pełnomocnikowi skarżącego przysługuje opłata za sporządzenie skargi kasacyjnej w wysokości określonej w § 14 ust. 1 pkt 3 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 rozp. Min. Sprawiedl. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

